

ახიე ჟული.

1919 წ. № 2

829

1919

№ 484

21

ეშმაკი. თაგუნა

ეშმაკი

ფასი 1 რან. და 50 კაპ.

რვეული II.

თებერვლის 14. 1919 წ.

მრგვარი გზობა

იერუსალიმში.

19176
484

ხალხი (ალტაცებით) კურთხეულ არს მიმავალი!...

ხალხი (გაბრაზებით) ჯვარს აცვ ევე!

თ ბ ი ლ ი ს უ ი.

ხალხი (უნდობლობით)?!..

ხალხი (ალტაცებით) კურთხეულ არს მიმავალი!

ქ. ა. ჯ. 6

№ 14.

— ხმას ვაძლევ არა „შოთა რუსთაველის ჯგუფ-პარტიას“, არამედ „პატრიოტების ესთეტიურ ლიგას“!

ამას ვაცხადებ საჯაროთ და გადაჭრილათ შემდგომათ დიდი სულიერი ბრძოლისა და შინაგანი რყევისა.

მაპატიონ ევგენი რუსთაველმა და შოთა დეალიმა, მაგრამ მათი სია უნდა ჩამოდგეს წინაშე პატრიოტ-ესთეტიკოსთა სიისა!

ღმერთმა დამიფაროს! მე იმის თქმა როდი მინდა, თითქო ევგენი დეალი პოეტურ ნიჭით ჩამოუვარდებოდეს ესთეტიკოსებს, ან კიდევ უკანასკნელნი პოლიტიკურ მოღვაწეობის ფარგალში სჯობნიდნენ პირველს! დამიფაროს ღმერთმა!

ჩემი შინაგანი ბრძოლა და ასე ხანგრძლივი ყოყმანი (სწორეთ იმ გარემოების ბრალია, რომ ორივე სიის წარმომადგენელთა ნიჭიც და პოლიტიკური პროგრამაც თანაბრად უნაკლოა, — აქ უბირტესობის მინიჭება ამა თუ იმ სიისათვის შეუძლებელია და არჩევანიც ამის გამო გამძინელდა ეგრე რიგათ.

მაგრამ სხვა დანარჩენ თანასწორ პირობათა შორის ერთი თვისება ისეთი აღმოაჩნდა პატრიოტ-ესთეტიკოსებს (განსაკუთრებით ორ მათგანს — ყანწელს), რომ საკითხი ხელად მათ სასარგებლოთ გადაიჭრაა.

ეს თვისება გახლავთ უაღრესი სიმორცხვე, რომელიც ქალწულის კდემამოსილებას უდრის.

სიმორცხვე გახლავთ საუკეთესო სამკაული ნიჭისა და ისე ამშვენებს მას, როგორც ოქროს ბუდე პატიოსან თვალს.

და აი ეს სიმორცხვე და თავის დამცირება ახასიათებს პატრიოტ-ესთეტიკოსების სიას

აბა თუ როდისმე ვაგვიონიათ თქვენ მათგან ან მეტიჩრული თავის ქება, სხვისი ლანძღვა-გინება, ტრახანობა, აბეზარული ხმაურობა და უადგილო ბაქიაობა!

მორიდებულათ და ფეხაკრეფით გამოვიდნენ ისინი სამწერლო ასპარეზზე და მათა უპრეტენზიოზამ ერთ წუთს მოინადირა ყველას გულა. როგორც უმანკო ქალწულები, ისე წათლდებიან, როცა ქებას დაუწყებს ვინმე და ცდალობენ სხვა რაზედმე გადაიტანონ ლაპარაკის საგანი.

ეს მშვენიერი თვისება ბავშობიდან თან სდევს მათ და, მართალი უნდა ესთქვათ, ზოგჯერ სჩაგრავს კიდევ და ხელს უშლის ამ უზომოთ მორცხვ ახალგაზრდებს.

როგორც წიწილა ქორს, ისე ემალებიან და გაურბიან სახელსა და პოპულარობს და თუ მაინც

პირველი ადგილი უჭირავთ ქართულ პოეზიაში, ეს მხოლოდ და მხოლოდ მათი ნიჭის „შადრევანობით“ უნდა აიხსნას: სწორეთ ამათ ნიჭისთვის ითქმის ის, რაც ანდაზაში ჭირისთვის არის ნათქვამი:

— ყანწელმა ნიჭი მაღა, მაგრამ ნიჭმა თავარ დამალაო.

და განა მარტო მწერლობაში სჭარა ეს გადაჭარბებული კდემამოსილება! აიღეთ თუნდა სამხედრო სარბიელი.

ყველას მოეხსენება ჩვენი მთავრობის სიძუნწი საომარ ცნობათა გამოძკლავებაში. ზოგჯერ ისე ჩაივლის ომი, რომ „ფართო მასამ“ არა იცის რა მის შესახებ. ჩვენ, თბილელები, ამ მხრით ბედნიერ გამონაკლისს შევადგენთ, რადგან მთავრობის ასეთ დაუდევრობას სრულიად ასწორებენ ყანწელი ესთეტიკოსები.

როდესაც თბილელ მოქალაქეს უნდა გაიგოს, ამ ჟამათ აქვს თუ არა საქართველოს ვისთანმე ომი, „ძმურ ნუგეშში“ შეიხედავს ხოლმე: თუ ესთეტიკოს-ყანწელებს პარტიკულარი ტანისამოსი აცვიათ — ეს იმას ნიშნავს, რომ კაცთა შორის მშვიდობა არს სრული, ხოლო თუ სამხედრო სამოსელი აცვიათ და იარაღში არიან ჩამსხდარნი — ომია!

და ვიდრე ომი სწარმოებს, ესთეტიკოსებიც კეთილ სინდისიერათ ატარებენ ხვალ-ხანჯალს „ძმურ ნუგეშში“ და შეწყდება ან გათავდება თუ არა ომი, ისინიც ხელად გაიხდიან სამხედრო ტანისამოსს და სამშვიდობოში გამოეწყობიან.

იქნება მკითხველს ის გაუკვირდა, რომ ჩვენი ყანწელი ესთეტიკოსები „ძმურ-ნუგეშში“ იხდიან საომარ ბეგარას და არა ბრძოლის ველზე.

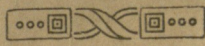
მაგრამ აქ არ უნდა დაივიწყოთ ყანწელ ესთეტიკოსთა ძირითადი თვისება, უაღრესი სიმორცხვე. ბრძოლის ველზე თუ არ მიდიან — ეს იმავე საოცარი სიმორცხვის ბრალია.

ისინი დარწმუნებულნი არიან, თუ ბძოლის ველზე წავიდნენ, უთუოდ ისეთ გმირობას ჩიიდენენ, რომ ძალაუნებურათ ქვეყანა აყაყანდება და ახმაურდება; როგორც მოგვსენებათ, ისინი ამას ვერ მოითმენენ სახელის მოხვეჭისადმი ორგანიული სიძულვილის გამო და ისევ „ძმურ ნუგეშში“ და „იმედში“ ილწვიან მორცხვათ...

აი ამ სიმორცხვემ გადაჰხარა ჩემი სასწორი პატრიოტთა ესთეტიურ ლიგისაკენ და ამ რიგათ დაარღვია „შოთა რუსთაველის ჯგუფ-პარტიასა“ და მე -14 №-ის შორის არსებულა წონასწორობა!

მეც სწორეთ ამის გამო ვაცხადებ საჯაროთ და გადაჭრილათ:

— ხმას ვაძლევ არა მე-10 №-ს, არამედ მე-14-ს!

პ ე ჯ ე ლ ა

დებუტატმა გვაზავამ... სახელი დამავიწყდა... გიორგი თუ ილია...
 ჟორდანიას უყვირა პარლამენტის სხდომაზე: „შენ სტრუობ! ტყუილია!“
 ტრიბუნაზე აიჭრა და მიმართა ნოესა: „შე შენ ცილი დამწამე!...“
 პარლამენტმა გაგვსაჯოს: თუ ოქმი გამამტყუნებს... თუ ფაქტებმა დამცა მე,
 პატიოსან სიტყვას ვდებ: პოლიტიკურ ასპარეზს ხელს ავადებ სრულიად,
 ოღონდ აგრევე მოიქცეს ნოეც, თუ არ გამართლდეს მისი სიტყვა მტრულია!“
 ეს სთქვა და ჩამოფრინდა უზრუნველი პეპელა, ჟორჯ დე-პარი გვაზავა,
 რომელმაც ოსმალეთთან სტამბოლში და ბათომში ჩვენ ტკბილათ გაგვაზავა.
 სახტად დავრჩით ყველანი. გულში ასე ვფიქრობდით: „ეს რა უყო ნოესა?
 რა ამაყად გატხარდა... სჩანს ყოვლად მართალია, წმინდა და სათნო ესა!...“
 არჩევანზე რომ მიდგეს ორში ერთის დათმობა: გვაზავას თუ ნოესი,
 ისევე ნოე გადადგეს—უფრო კარგი იქნება და უსარწმუნოესი:
 ჟორდანიას ბადალი სხვაც ბევრი იშოვებდა, ხოლო ჟორჯის ჭკუისა
 თუ სხვა დავისახელოს კიდევ ვინმემ მოღვაწე, მიჰქარავს და სტყუისა!“
 ასე ვსჯილით ჩვენ, მაგრამ გაამტყუნა გვაზავა და დატუქსა ნოემ ის.
 რა ჰქნას ახლა? ბერანჯეს თარგმნა იწყოს მეგრულათ ლექსების და პოემის,
 და პირობის თანახმათ პოლიტიკას გაშორდეს, მწარე ცრემლით ნამული,
 პირად პატიოსნებას ერის ბედი ანაცვლოს, საქართველო, მამული?
 არასოდეს!... და ისევე პარლამენტში დასკუბდა ფრთა-ფარფატა პეპელა.
 შეირგო და შეიტკბო ნოესაგან დაკრული ბარე ორი წკვეტლა!
 ყველგან უწინდებურად დანაფარდობს, დაფრინავს: სასახლეშიც, გარეც კი,
 მხოლოდ ერთი კარია, სადაც ვეღარ შებრძანდა ეს ჩვენი „ზაგარეცკი.“
 მიადგება თუ არა იმ საწადელ შესაფასს, ორ ხმლიან გუშაგის შვა,
 გზას შეუკრავს ერთ-ერთი... ეტყვის: მოკვდეს ეს ბიჭი, ამ კარში თუ შაგიშვა!

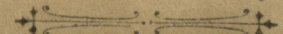

შრამი რომ გადაგრუნდება...

(ორი ყოფილი თავადის ბაასი)

— შვიდი ლა კნიაზ ყაფლან, შვიდი!
 — შვიდი, კნიაზ იოთამ, შვიდი! ნორმა,
 რაღა, ნორმა, ის ხომერკი კი წაიღოს ქორმა!
 — მახლას, ჭკუავ! ტვინი სადა ჰქონდა იმ ჩვე-
 ნი ცოდვით სავსე ნიკოლოზს, რომ ამოდენა გლე-
 ხებს უვიცობაში არჩობდა და სკოლას არ აკარებდა!
 — რასა ბრძანებ, კნიაზ იოთამ! ხომ არ გა-
 გიჟდი, კაცო? ჯერ უსწავლელებმა რა გვიყვეს და
 ახლა სწავლა რომ მიეღოთ, მაშინ ხომ სულ დაგ-
 ვლუბავდენ!
 — ეჰ, ჩემო, ყაფლან! დაკვირვებული კაცი
 ვერა ჰყოფილხარ. განა გლენებმა დაგვლუბეს! გლე-
 ხებმა კი არა, ნასწავლმა აზნაურებმა გამოგვჭკრეს
 ყვლები: აი, ჟორდანიამ, წერეთელმა, ჩხეიძემ...
 თორემ გლენებისთვის რამ სწავლა მიგვეცა, გაგი-
 ხარიან, ჩვენ ბედს ძალლი არ დაჰყეფდა.
 — კაცო, ღმერთს გეფიცები შენი ვერა გა-
 ვიგე რა. ერთი რიგიანათ ამიხსენი, და!
 — აქ რა ახსნა გინდა, კნიაზო: ვინ არის ჩვე-
 ნი, თავად-აზნაურების, ინტერესების საუკეთესო
 დამცველი?
 — შენც ერთი, ეგზამენიას მიშვრები, რაღა!
 „ბავშვაც კი იცის ვინ არის კაცო“. ვინა და ვეშაპელი!

— მერე ვინ არის ვეშაპელი?
 — გლენია თუ?
 — ჩემმა მშემ, ნამდვილი გლენუქა: მაგისი პა-
 პის მამა, ნიკიფორე ვეშაპიძე, ჩემი კნეინის პაპის
 შინა ყმა იყო.
 — რას ამბობ, კაცო?
 — ყაფლან ნუ მომიკვდება: მერე რად გვიცავს
 ვგრე თავ-გამოდებით? იმად, რომ სწავლა მიუღია,
 ზრდილობა შეუთვისებია, ნამუსი გაუფაქიზებია,
 შეუგნია, რომ გლენი მოვალეა თავის ბატონს ერთ-
 გულად ემსახუროს, ერთი სიტყვით შეგნებული
 გლენი გამხდარა. უნივერსიტეტი კი რომ არ გაე-
 თავებია, ამის მიხედნა აბა სად ექნებოდა!
 — ბიჭოს! ეგ კარგი რამ მითხარი, კნიაზ იო-
 თამ! მაშ ჩვენი საქმე სულ დაღუპული არა ყოფი-
 ლა: მოიცა ერთი, გატადეს სავალდებულო სწავ-
 ლება თუ რაღაც დოხანა. ვინ იცის, როცა ყვე-
 ლა გლენები ისწავლიან, იქნებ დაგვიბრუნონ კი-
 დეც ღვთის მოცემული მიწა-წყალი!
 — უთუოდ დაგვიბრუნებენ, უთუოდ, კნიაზ
 ყაფლან!.. ჯერჯერობით კი...
 — ჯერ-ჯერობით... შვიდი ლა, კნიაზ იოთამ
 შვიდი!..
 — შვიდი, მაშ, კნიაზ ყაფლან! ნორმა, რაღა,
 ნორმა ის ხომერკი კი წაიღოს ქორმა!

ოთარანი.

თვადობა თუმც მოისპო, მაგრამ კვლავცა თვადღურად,
ნაბდის ქულა მოხვეული სიცივის ეაშს მოსაბურად
მიწვა ოთარ დაღვრემილი და მრისხანე ტახტის ყურად.
ქვემოდ გითხრათ ეგზომ მქისი და უუბრო იყო თუ რად.

მას ჩამოართვეს მამული ზემორე დღისა შვიდისა.
სახნავ-სათესი გამწვდომი სოფლიდან სოფლად კიდისა,
ტყე თვალუწვდენი, უღრანი, ტივებით ჩასაზიდისა,
სათიბი, საიალალო, ზომით უფრორე დიდისა.

ველარ მიიღებს აწ იგი გლეხთაგან ურმით ღალასა,
თივის ბულულებს ვერ დასდგამს, ზვინად ვერ შეჰკრავს ჩალასა,
სამუშაოზე ვერ გარეკს გლეხს, ვერ დაატანს ძალასა,
აწ იტყვის: „ღმერთო! რათ მიმეც მე ამა ხათაბალასა!“

ოთარ დასჩაგრა კანონმა ერთობის მონაპოვარმან.
გული გაივსო ნაღველით, რაინდმა შეუბოვარმან,
იტყვის: „ვით მკადროს ამგვარი ლაქიამ, მუშამ, პოვარმან,
სოფლებში მქადაგებელმან ბიჭ ბუჭმან ძუჭუ მწოვარმან.“

მეც გამოვნახავ პარტიას მალამოდ ჩემად წყლულისად,
მამულის დასაბრუნებლად წანართმევ-დაკარგულისად.
ეროვნულ დემოკრატიებსა ებოვებ მეგობრად გულისად,
ერთობის ხალხთა საჭიროდ და მათვე საორგულისად.

მეორე მიმიჩნს ნომერი გულისა ჩემის ხატებად
წყლულისა მკურნავ მალამოდ, მიმზიდველ ანდამატებად,
მე ჩემთა ცოლ შვილთ ჩავრიცხავ ეროვნულ დემოკრატიებად,
პარტიის საკეთილდღეოთ და მისად შესამატებად“.

ამა ტკბილსა ოცნებაში ოთარ ძილმან წარიტაცა.
ჰხედავს: ბრძოლას ნომრებისას, გრგვინავს, სჭექავს მიწაც, ცაც
სულ ნომრებით აღჭურვილა სულდგმულია ქვეყნად რაცა,
ოთარც იბრძვის მხოლოდ ნომრით, ხმალსა ხელი არ იტაცა.

ისმის ფრენა ბარათების და ნაფრეწთა თოვლი ჰბარდნის,
მიწა თეთრით შეისუდრა, მზე ანათებს, თოვლი არ დნის-
მეორე სჩანს გამარჯვებით, ზუბრნი ხტიან არა დარდნით.
ოთარს გული აუტოკდა, შიშობს მისის გადმოვარდნით.

ერთობის ხალხნი დამარცხდნენ, ეგრედ ინება ზენამა,
გაავსო ყუთნი ყოველნი მეორე ნომრის დენამა,
გული ათრთოლდა ოთარის, თვალთ მარგალიტი ენამა.
სიხარული და ზეიმი ვერა გამოსთქვას ენამა.

უკვე დაემხო მთავრობა და რესპუბლიკის წესები.
ნოე დაეცა. ქვეყანას ეუფლენ უკეთესები:
მეფედ გვაზავა შემოჯდა, დექს-მარგალიტთა მთესები,
გრიგოლ და შალვა უსხედან ვით სახლთა უხუცესები.

ლაშქართა მწვრთნელად რეზო ჰყავთ, მის ხისა რევილვერითა,
შიშით დაჰხოცნა ორგულნი მან მისის ლულის დერთა,
განთავისუფლდა სამშობლო უკუნით ამერთა,
ვითა შინაურ, აგრეთვე გარემოსეულ მტერთა.

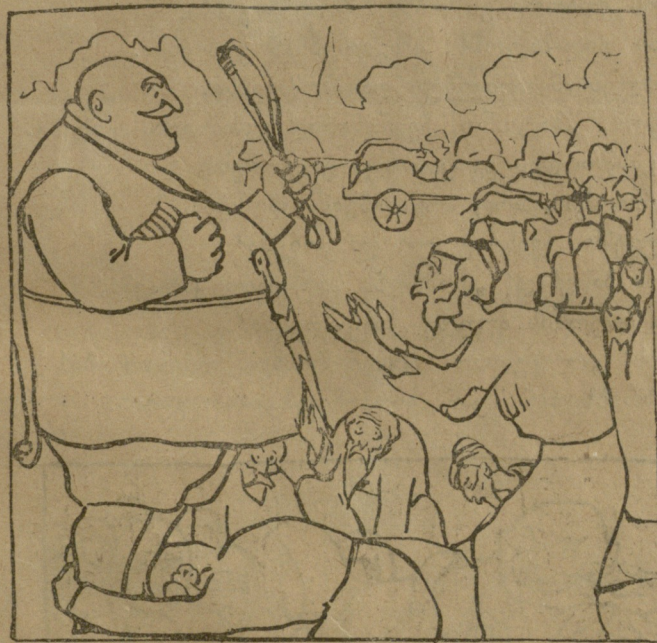

ვაზირობს დიდი გერონტი, მართ ვითა გასაბედია,
 „ჰხამს კაცი მასა დასჯერდეს, რასა ვის მისცემს ბედია“.
 სჯულის საქმეში ინგილო უზომოდ ჩანახედია,
 კანონმდებლობს თვით მეფე და სპირიდონი კედია.

მელვინეთ უხუცესობა და ჭირნახულთა შენება
 მიშოს მიანდევს, მაჩაბელს, რაზოცა დაემშვენება.
 კანონი დასდუა ისეთი, ვითა გულს მისას ენება:
 --მიწა თავადებს, გლეხებს კი ნაყოფთა აღმოცენება.

მოლარეთ უხუცესობა, ვით არა მოუმცროსოსა,
 ებოძა ყოვლად სახიერს, მაჭავარიანს სოსოსა.
 იტყვის ჟამისა მიხედვით ან — „არა, არა — ჰო, ჰოსა“.
 წვერნი მოუშვა სამღვდელთა, თავი არ მოიქოსოსა.

წესები აღსდგა სიმტკიცით „პიტალო კლდეთა“ ძალისა.
 სომეხნი ჩამოხრჩობილნი თვლითაც ვერ დაითვალვისა.
 ჰხარობს და ლაღობს ოთარიც შიში არა აქვს ხვალისა,
 ეზოსთან მოსდგენ ურმები უხვად მომრთმევი ლალისა.

გამოეგება ოთარი ყურთმაჯებ გადადებული.
 ხელში აღიღო მათრახი, მუნ მოაჯირზე დებული.
 დასწყვილა გლეხთა ქარავანს ხმა რისხვით შედვდებული.
 ბევრმა სცნა გემოდ მათრახი, ბეჭებზე გადადებული.

ეტყვის: „რასა ჰგავს, მხეცებო, ეგე საქმენი თქვენია?
 რასა ჰგავს თქვენი სიურჩე და თქვენი სიხარბენია?
 მოგიხნაეთ ადგილ-მამული და მინდორ ველი ჩვენია.
 ბატონისათვის სამ წილზედ მეტი არ გამოგჩენია“.

გლეხთა მათ თავნი დაჰხარეს ნიშნად ღრმა მწუხარებისა.
 კრძალვა აქით ოთარ ბატონის რისხვის და მქუხარებისა.
 აღუთქვეს შეშის მორთმევა სათბობად ბუხარებისა,
 აგრეთვე ჯოგი ღორების, ცხენ-ვირთა, თუ ხარებისა.

კვალად იხარებს ოთარი სიზმრითა შვება-სრულითა:
მოჰყავთ ერთობის ბიჭები გლეხთ მკლავით გაბაწრულითა.
სცემენ და იხსენიებენ მათ ასჯერ წყევა-კრულითა.
სიხარულისგან ოთარი დაბნდების გადაკრულ ვითა.

მივარდის, დაჰკრის მათრახი მათ, ბაწრით შენაკრავებსა.
სისხლით მოურწყის ქოჩორი გიშრისა თმიან თავებსა.
გლეხნი შესტრფიან დიდ-ბატონს, ემსგავსებიან კრავებსა.
თვალნი დღეს აჰხილებიან ერთობით დანაბრმავებსა.

გლეხნი იტყვიან: „ბატონო! ჩვენ მარად გვშართებს მონება.
თავადი გლეხთან გასწორდეს ეგ ვის სად გაეგონება!
არ გვინდა წესი ერთობის, არც არა მისგან ცხონება.
შენა ხარ ჩვენი ნუგეში, ჩვენი გული და გონება“.

ოთარი ეტყვის პასუხად: „მომწონს სიტყვათა კარგება,
გლეხს მორჩილება ბატონის აროდეს დაეკარგება“.
მათ ტყვეთა ეტყვის: „ორგულნო! თქვენ რისხვა მოგებარგება!
ეგ ურჩნი თავნი მხრებზედან სცან, ვითარ გება—არ გება“.

აქ კვალად ჰხედავს ოთარი სიზმარს ღბინ-შესამატებსა:
მოდინ გლეხთა ასულნი სახე მიუგავთ ხატებსა.
მოჰგვირიან გოქსა, ინდოურს, ქათამს, იხსა და ბატებსა,
ვაშლსა, მსხალსა და ყურძენსა, ჩურხელებს ვით კუბატებსა.
თავსა დაჰხრიან სიმორცხვით ლერწამნი ედემს რგულები.
ძრახვა არა აქვთ მათ გულში ოთარის საორგულები.
შორითგან ჰვრეტით ბნდემიან ან იმედ დაკარგულები...
მზე მიდის, ეტყვის: „ხართ ჩემგან, ქალნო თქვენ დადაგულები.“

მეამა თქვენგან ესოდენ უხვად მოტანა ძღვენისა,
დამახსოვრება სიტყვათა მგონისა შოთა ბრძენისა:
„რასაცა მომცემთ თქვენია, რაც არა—ჰკარგოთ თქვენ ისა“.
მიყვარს ასულთა საქმობა ბატონთა მოსალხენისა“.

ასულნი კრძალვით ეტყვიან მის ანგელოზის ენითა:
„შენა ხარ ჩვენი ღვთაება, ცეცხლი გვედების შენითა“.
ბორგავს და ტოკავს ნაბადში ოთარი ოხვრა-ქშენითა,
ახარებს მათი აღერსი ბროლ კბილთა გამოჩენითა.

საზმარი კვლად სიზმარს სცვლის ვით ზამთარს გაზაფხულობა:
ოთარს მოუღის მეფისგან ძვირფასი მოკაზმულობა:
ჩოხანი ეპოლეტებით, ებოძა ბოქაულობა.

„ქადასა შესჯამს ყოველი, ოდეს გულს ექმნეს გულობა“.
ნობათსა ახლავს უსტარი, თვით მეფის დანაწერავი.
იტყვის გიორგი პირველი: „ოთარ შენა ხარ მზვერავი
სოფლისა ჩვენის არეთა და შეილთა ურჩთა მჭერავი.
შენი გვსმენია დიაცნიც ცემითა განაბერავი.“

„აწ გაძღვევ ბოქაულობას მამა ქალაქის, გორისად.
შენ მეყოლები მანდ ბურჯათ ამა ნომრისა ორისად.
იხმარდე ხმალს და რვეოლვერს რვევანის ჩვენის სწორისად.
გლებთა დაესხი, აიკლე, მსგავსად შევარდენ ქორისად“.

რა წაიკითხის უსტარი, ოთარ აჰღელდის მეტადა:
არ ეზოგება მას თავი მეფისთვის გასამეტადა,
წამოიზიდის უეცრივ, მკლავ მოღერილი კეტადა,
ცივს იატაკზე დაეცის თვალ ახელილი რეტადა.

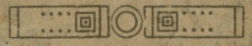
შეჰხედის: არსად ურმები ძნებითა დატვირთულები.
არსად ერთობის მოყმენი გლებთაგან გაბაწრულები,
არსად დიაცნი ტურფანი, ტკბილ სიტყვით მოქართულები
არც არსად შავნი ჩოხანი ეპოლეტ გადაკრულები.

ახლოდ ჰზის ცოლი თამარი, შვენებით შვისა დარია,
„სახალხო საქმეს“ კითხულობს, მის აზრთა მიმდევარია,
კვლავ „ოტაროვნა კეტუსი“, „ესერკად“ ნაცნობარია,
ვაჟი, სტუდენტი წლოვანი, ერთობის გზაზე მდგარია.

თავი დაჰხარა ოთარმან სევდითა დანატვირთავი,
იტყვის: „არ ღირს მყო ზენარმა აწ გაფხმდარიყავ პრისთავი.
ოჯახი გადაპირია: ვისი აბია ვის თავი,
ბედმან რა მიყო, შავბედმან, ვითარ მეწვია, ვით, ავი!“

ქვეყანას, ნაცვლად მეფისა, კვლავ მართვენ ურწმუნოები,
სხვა და სხვა სახის, თუმცადა ყველა ერთთავად ნოები,
გლებთა და მუშა ხალხისა საყვარელ სასათნოები,
აწ მომეახლა სიკვდილი და ჟამთა საღამოები.

გული გაუჟსკდა ოთარსა, ვერ დაიტვიცა ნალველი,
სიბერის ჟამსა ვერ განდა კვლავ დროთა შველთა მნახველი...

შ ა რ ა ლ ა

სამი გვეყავს საქართველოში,
სამივე სახელოვანი

დიდი,
საშუალო,
პატარა,
(ქაბუკი შავწვეროვანი).

მათ სენხიასაც წინა დროდ
სახელი დიდი ჰქონია,
წარღვნის დროს ხალხის სახსნელად
გემ-სახლი მოუგონია.

დღეს მისდაგვარად ჩვენს საქმეს
ის სამი იცავს პირია,
ვისიც შარადის საგებად
მხოლოდ სახელი გვჭირია.

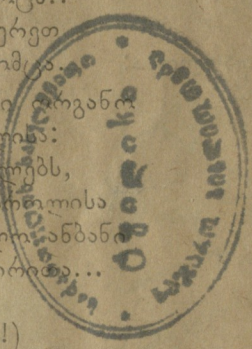
სახელიც სრულად არ გვინდა,
დე იყოს ბოლო კვეცილი...
(გფიქრობ იბოვა ყოველმან,
ვინ არ ა პირდაბლვეცილი!).

ეგ—საქართველოს ვაჟები.
აწ ინგლისისთვის მცალია:
მსურს ვაჟთა გვერდით სადგომათ
მე ბრიტანელი ქალია.

მ. ფ. 61/16

გვჭირია იმა ქვეყანად
სახელი განახშირები,
(მეზობლობაზე არ გასწყურენ
ვგონებ ზემორე პირები)
ამა სახელსა ინგლისურს
არ აკლდეს ერთი ასოცა..
ის, მშვენიერი, დასწერეთ
ყურში ჩაგესმას რაზომცა.

აწ მინდა თქვენი გარანტი
მნიშვნელოვანი ყოვლია:
სად ენა მწარე ტრიალებს,
კბილი გამოჰკრთის ბრძოლისა
მოჰკვეცეთ ბოლოდანბან
თუნდაც თქვენივე პირითა...
(ახირებული საქმეა,
არ ამოდ გაიკვირითა!)

შარადის დასამთავრებლათ
გავშორდეთ სოფლის მხარესა,
შევხედოთ მწვანით შემოსილს
კეკლუტს და ტურფა არესა.
გაშლილა გულის საღებნად
ხავერდის კაბა ჰშვენია,
ფერად-ფერადი ყვავილით
საამოდ დანამშვენია.

გარემო ზღუდეთ ტყე აბლავს,
შორს მოსჩანს პირი ჭალისად,
შვაზედ ის გადაჭიმულა
ფერად ზურმუხტ და ლალისად.

უკვე გასრულდა შარადა
ორ სიტყვით ანაშენები,
ქალაქის ქუჩის კედელთა
სიწითლით დამამშვენები.

მომავალ არჩევნებისთვის
იმას შესტრფიან ჩვენები
(სხვა ყველა მაჩანჩალაა
დაარსად მოსახსე..)

გლეხი იმაზედ ლოცულობს,
ის მიაჩნია მხსნელადა...
(და მარლაც მაშვრალთ მოსარჩლე
სხვა ამოიგოთ ძნელათა)

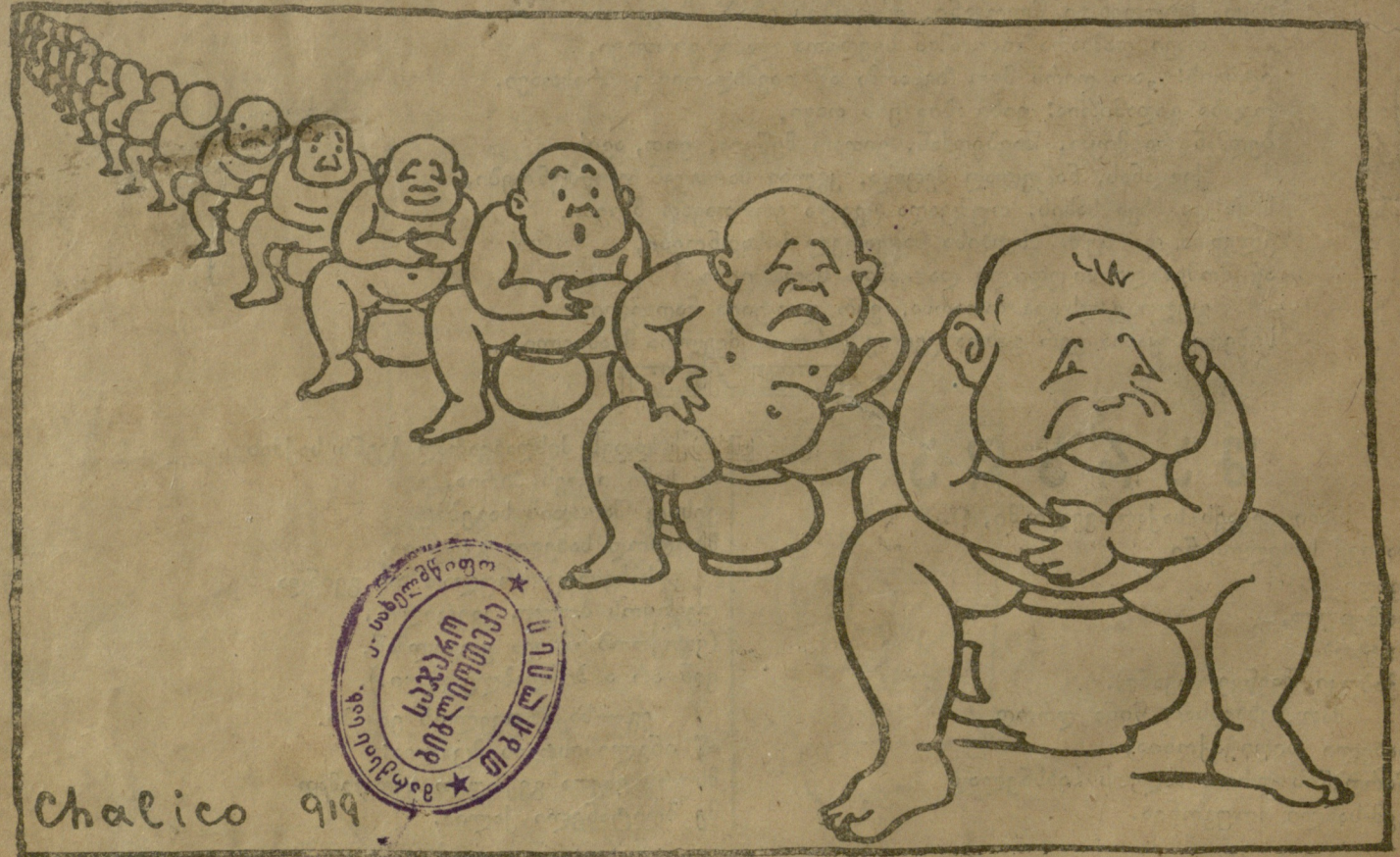
ქალაქის მუშა ხომ სიყრმით
იმასთან შენაზარდია,
ერთი აქვთ ჭირი და ლხინი
შხიარულება—დარდია.

თუ ის დამარცხდა, უცილოდ
ეგ ხალხის განსაცდელია...
კვლავ გამოძვრება სოროდან
ცნობილი ტურა-მელია.

თუ გაიარჯვა (და ამ მხრივ
ეჭვი გულს არ ეკარება)
ჩვენს ქვეყანაში მშვიდობა
და სიტკბო დაემყარება.

მაშ ჰკუთ, მოქალაქენო,
ვინც სცხოვრობთ მთად და ბარადა,
გახსოვდეთ, მტკიცედ ვახსოვდეთ
ეს ჩვენი ტურფა შარადა.

ახირებული ხმის მიცემა.

Chalico 919

პატარა მამულიშვილები. ცვენ ხმას ვაძლევთ მეოლე ნომელს!